

Ο Σταύρος Ξαρχάκος άσκησε σφοδρή κριτική στην Υπουργό Πολιτισμού, Λίνα Μενδών νη στην εκπομπή του Νίκου Ξυδάκη στον «105.5 Στο Κόκκινο».
Αποσπάσματα από τη συνέντευξη του Σταύρου Ξαρχάκου:

Ας πάμε στην πραγματικότητα, τη σημερινή, και ας μιλήσουμε για πολιτισμό. Όμως όπως ξέρετε ο πολιτισμός είναι μια γενική έννοια, και παρεξηγημένη. Νομίζω ότι πολιτισμός είναι η εκτός σχολείου μόρφωση, δηλαδή η καθ' εαυτόν μόρφωση. Τα πράγματα είναι πάρα πολύ δύσκολα. Στην προκειμένη περίπτωση όμως, ας μιλήσουμε για έναν τομέα του πολιτισμού, την τέχνη. Κι ας βάλουμε τα πράγματα σε μία σειρά.

Ξέρετε, ξαναδιάβασα τους περίφημους 16 προεκλογικούς πυλώνες της Νέας Δημοκρατίας, και με θλίψη μου διαπίστωσα, για μια ακόμη φορά, ότι δεν είχα κάνει λάθος. Δηλαδή, δεν υπήρχε ούτε μία λέξη για τον πολιτισμό. Δηλαδή καμία πρόνοια για τους ανθρώπους της τέχνης, παντελής έλλειψη πολιτιστικής πολιτικής και πρωτοφανής απαξία.

Δεύτερον, άκουσα με μεγάλη προσοχή τις εξαγγελίες του πρωθυπουργού στην προχτεσινή τριτολογία του στην Βουλή. Διαπίστωσα γενικότητες, προχειρότητα, μου φάνηκε σαν κάποιος ή κάποια να τον ανάγκασε τελευταία στιγμή να κάνει και μian αναφορά για τους επαίτες καλλιτέχνες.

Τρίτον, διάβασα με μεγάλη προσοχή τη συνέντευξη που έδωσε το περασμένο Σάββατο η κυρία Μενδώνη. Μια συνέντευξη - μεταξύ μας - άνευ ουσίας, άκρως τεχνοκρατική, και κυρίως, και κυρίως δυσκοίλια. Και έβγαλα ένα συμπέρασμα, και το συμπέρασμα αυτό δεν το έβγαλα μόνο από τη συνέντευξη αλλά και από τον τρόπο με τον οποίο διαχειρίστηκε το θέμα της ΑΕΠΙ, δηλαδή των πνευματικών δικαιωμάτων.

Έβγαλα το συμπέρασμα λοιπόν ότι αυτή η κυρία διακατέχεται από ένα σύνδρομο, το σύνδρομο αυτό ίσως δεν υπάρχει, ίσως αποτελεί δική μου έμπνευση. Το σύνδρομο αυτό το αποκαλώ «βλαπτική έπαρση». Και ξέρετε κάτι, δικαίωμα στην έπαρση έχει μόνο η σημαία.

Και ένας υπουργός, και μάλιστα σε αυτό το ταλαίπωρο υπουργείο, πρέπει να είναι και λίγο υπερβατικός. Γιατί για να λύσει θέματα που αφορούν την τέχνη, πρώτον πρέπει να έχει πλήρη αντίληψη του φαινομένου Τέχνη, και δεύτερον να μπορεί να κάνει υπερβάσεις. Όλα τα άλλα μπορούν να τα κάνουν κάλλιστα οι Γενικοί Γραμματείς και Φαρισαίοι. Και η κυρία Μενδώνη μπορώ να ομολογήσω ότι υπήρξε, και είναι, μια πολύ αποτελεσματική Γενική Γραμματέας. Τον Υπουργό αναζητάμε. Τον εμπνευσμένο Υπουργό αναζητάμε.

Θα μου επιτρέψετε τώρα, να σας πω και δύο λόγια για την Τέχνη. Η λειτουργία της Τέχνης, δεν εξυπηρετεί ξέρετε απλώς ιδεολογικές ανάγκες, αλλά είναι και αναπόσπαστο στοιχείο της παραγωγής μιας χώρας, νομίζω σε αυτό συμφωνούμε. Και τώρα πάμε σε μια πιο ποιητική ένσταση. Η δημιουργική Τέχνη είναι άχρονη, ενώ η πολιτική είναι έρμαιο του χρόνου. Και τέλος, η Τέχνη είναι παρηγοριά της αιωνιότητας.

Ζούμε σε εποχές πολιτισμικής αναιμίας. Γιατί έχουμε πλήρη έλλειψη ενιαίου εθνικού ψυχισμού. Και πώς θα έπρεπε να αντιμετωπίσει αυτό το πρόβλημα ο πρωθυπουργός; Αυτός θα έπρεπε να ήτανε από τους εξαγγελθέντες πυλώνες.

Έχω δύο μηνύματα. Το πρώτο είναι ότι προτείνω την άμεση δημιουργία ταμείου ανεργίας. Προσωπικά ο κ. Πρωθυπουργός θα πρέπει να απευθυνθεί στα δύο ιδρύματα τα οποία τροφοδοτούνται από καλλιτέχνες, δηλαδή Νιάρχου και Ωνάσης, αλλά και σε άλλα ευαγή, ευάερα κι ευήλια ιδρύματα, τα οποία έχω την αίσθηση ότι ευχαρίστως θα χορηγήσουν και θα συντηρούν αυτό το ταμείο. Όστε η μεγάλη μερίδα των ανθρώπων της Τέχνης να μπορέσει να ανακουφιστεί και να διαπιστώσει, αυτή η μερίδα, η οποία είναι πάρα πολύ μεγάλη, ότι για μια φορά επιτέλους η Πολιτεία στάθηκε αρωγός. Αυτό θα λύσει πολύ μεγάλο πρόβλημα και είναι πολύ εύκολο να γίνει.

Το δεύτερο το οποίο θα πω για τον πρωθυπουργό είναι ότι πρέπει να προσέχει. Γιατί η τέχνη είναι σαν το κάρβουνο. Όταν είναι αναμμένο και το πιάνεις καίγεσαι, κι όταν είναι σβηστό και το πιάνεις μουτζουρώνεσαι. Και πρέπει να επιλέξει.

Θα μου επιτρέψετε και μία υστερολογία. Θα σας πω ένα γεγονός που συνέβη στη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, στο Λονδίνο. Κάποιοι επιτελείς του Ουίνστον Τσώρτσιλ, του εισηγήθηκαν να κόψει οποιαδήποτε οικονομική σχέση είχε το κράτος με τους καλλιτέχνες και, γενικά, με την Τέχνη. Η απάντησή του ήταν αποστομωτική και βέβαια ιστορική. «Μα, γιατί τότε κάνουμε πόλεμο;», τους είπε.

